

I.

Fővárosi Bíróság
...P..../2008/32.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Bíróság

a Réti, Antall és Társai Ügyvédi Iroda (ügyvéd címe ügyintéző: dr. Réti László ügyvéd) által képviselt

felperes neve. (felperes címe.) felpereseknek.

a Perényi és Bán Ügyvédi Iroda Holczmann Ügyvédi Iroda (ügyvéd címe ügyintéző: dr. Perényi Zsuzsanna ügyvéd) által képviselt

alperes neve (alperes címe.) alperes ellen

kártérítés iránt indított perében meghozta a következő

ÍTÉLETET

A bíróság a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a Bíróság a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg alperesnek 700 000.- (hétszázezer) forint perköltséget.

Az ítélet ellen a kézbesítésétől számított 15 nap alatt fellebbezésnek van helye, amelyet a Fővárosi Ítéző táblához címezve ennél a bíróságnál kell 3 példányban benyújtani.

A fellebbezési határidő letelte előtt a felek közösen kérhetik a fellebbezés tárgyaláson kívüli elbírálását.

Ha a fellebbezés kizárólag a Pp.256/A § (1) a)-d). pontjaiban felsorolt rendelkezések ellen irányul tárgyalás tartása kérhető.

INDOKOLÁS

A napilap neve című napilap tulajdonosa és kiadója a felperes volt. Az alperes a lapnál - még a jogelőddel 1995. január 9-én kötött munkaszerződés szerint - gazdasági újságíróként szerkesztői feladatokat teljesített.

A napilap nevenak 2002-től számítva évente „cikk címe” (továbbiakban cikk alcíme) címmel olyan külön száma jelent meg, amelyben az adott év leggazdagabb magyarjainak bemutatására került sor.

Ennek a kiadványnak a főszerkesztői feladatait - külön megbízási szerződés szerint- az alperes látta el, aki a havilap címe. novemberi számában betűrendbe szedve már összeállította a leggazdagabb 100 magyar listáját.

A felperes 2004. október végén úgy döntött, hogy a napilap neveot megszünteti.

Erre tekintettel a szerkesztőség valamennyi tagjának munkaviszonyát 2004. október 29-én 2004. december 18-ra felmondta.

A munkavégzési kötelezettség alóli felmentés alperes esetében 2004. november 23-tól kezdődött.

A cikk alcíme 2004. évi számának előkészítését alperes megkezdte ugyan, de a munkaviszonya 2004. október 29-i felmondásakor az nem került szóba, hogy a külön számnak mi lesz a sorsa.

A napilap neve 2004. november 3-án még megjelent, ezután a lap kiadása fel lett függesztve.

Az alperes 2004. november 3-tól a felperes számítógépein tárolt külön számhoz tartozó cikkeit otthoni számítógépre irányította át.

Majd szervezőként aláírta azt a 2004. november 4-én kelt és 2004. november 29-re szóló meghívót, amely a külön számban szereplő cikk címe név Étteremben történő meghívását tartalmazta.

A felperes lapigazgatója, személy 2004. november 11-én kereste meg alperest annak érdekében, hogy működjön közre a 2004. évi különszám elkészítésében.

Az alperes ekkor közölte, hogy a cikk alcíme elnevezésű kiadványt a felperes részére nem készíti el.

A felperes 2004. november 12-én kelt levelében felszólította az alperest, hogy haladéktalanul adjon le minden anyagot, cikket, tervezetet amelyek munkaviszonyával kapcsolatban nála vannak.

Majd 2004. november 15-től kezdődően felperes a különszámban megjelenni tervezett fotók készítőivel írásbeli megbízási szerződéseket kötött.

A 2004. november 19-én kelt megállapodásban felperes a napilap neve időszaki kiadványhoz kapcsolódó jogokat az cég neve Kft.-nek eladta.

Ebben a szerződésben a cikk alcíme különszám nem szerepelt.

Az alperes a cikk alcíme-s kiadványhoz készített, cikkeit, összeállítását a 2 cég neve Kft.-nek adta át, ezen társaság gondozásában a magazin 2004. decemberben megjelent.

A különszámot ezt követően a felperes is kiadta.

Az alperes megelőző, 2002-2003-as években kifejtett tevékenységéhez kapcsolódó írásbeli megbízási alapján a különdíjazás számlázása az 3 cég neve Kft. részére történt.

2002-2003- ban megjelent cikk alcíme különszám gyűjteményes műnek minősül.

Az alperes által készített - felperes szerverén tárolt - cikkek szerzői jogát a felperes nem szerezte meg, a kész mű átadásának kifejezetten meg kell történnie.

A felperes 2004. november 26-i keltezéssel üzleti titok, szerzői vagy szerzői jogokhoz kapcsolódó jogok megsértése miatt alperessel szemben feljelentést tett.

A BRFK XI. Kerületi Rendőrkapitánysága a 2007 szeptember 20-án kelt .../2004/bü számú

határozatában - az ügyészi döntéssel újra indult üzleti titok megsértése miatt folytatott - nyomozást megszüntette, mert a cselekmény nem bűncselekmény.

Felperes a döntéssel szemben panaszt nyújtott be, amelyet a Budapesti X. és XVII. Kerületi Ügyészség a 2008 július 23-án kelt B..../2004/22. határozatával elutasította.

A felperes munkaköri kötelezettség megszegése miatt keletkezett 27.370.414- Ft megfizetése érdekében 2005. június hó 29-én alperessel szemben a Fővárosi Munkaügyi Bíróság előtt peres eljárást kezdeményezett.

A Fővárosi Munkaügyi Bíróság a 2007. szeptember 4-én kelt ... M. .../2005/19 sorszámú végzésében hatásköre hiányát megállapítva peres megszüntette és elrendelte az iratok áttételét.

A döntés indokolásából kitűnően a cikk alcíme kiadványt esetében végzett tevékenység nem tartozott az alperes munkaköri kötelezettségei körébe.

A felperes fellebbezése folytán a Fővárosi Bíróság, mint másodfokú bíróság a 2008. március 7-én kelt ...Mfv..../2007/3 sorszámú végzésében az elsőfokú bíróság döntését úgy változtatta meg, hogy az iratokat a Fővárosi Bírósághoz tette át.

A felperes jelen perben fenntartott keresetében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg,

- a peres felek között vállalkozással vegyes megbízási szerződés jött létre a 2004. évi cikk alcíme kiadványhoz kapcsolódó cikkek elkészítésére és átadására
- ennek teljesítését az alperes jogos ok nélkül tagadta meg,
- a kiadvány know-how-ja a felperest illeti meg, a szellemi alkotáshoz fűződő jogát az alperes
- megsértette amikor a know-how-jával sajátjaként rendelkezett.

Egyben kérte felperes, hogy a Bíróság kártérítés címén kötelezze alperest 23.881.412-Ft és ennek 2004. november 11-től járt kamatai megfizetésére

A felperes perköltségeire igényt tartott.

Követelését a felperes Ptk. 86. §, 389.§, 474.§ (1), 313.§, 312.§ (2), 318.§ és a 339.§ alapította.

Kifejtette, hogy miután a Szerzői Jogi Szakértői Testület (továbbiakban Testület) vélemény értelmében az alperes teljesítésére nem a szerzői jog szabályai irányadók, álláspontja szerint köztük vállalkozói szerződéssel vegyes megbízási szerződés jött létre a 2004. évi kiadvány elkészítésére.

Kötelezettségének teljesítését azonban az alperes jogtalanul megtagadta, ezért a lehetetlenülés következményeit választva kártérítés illeti meg.

Állította, a 2004. évi kiadvány elkészítésére szóban is megbízást adhatott azzal a későbbi szándékkal, hogy a felhasználásról majd a későbbiekben kötnek írásbeli szerződést.

E körben hangsúlyozta, hogy a Testület sem utalta az alperest tevékenységét a felhasználási szerződés tárgykörébe, így ilyen tartalmú megállapodás hiánya a mű átadásának kötelezettsége alól felmentest nem adhatott volna, annál is inkább mert a folyóiratnak minősített kiadványnál az 1999. évi LXXVI (továbbiakban Szjt.) 45. § (2) alapján ez az engedély szóban, illetve ráutaló magatartással is megadható.

Ezen érvelése kapcsán megjegyezte továbbá hogy Szjt. 49. § a jövőben megalkotandó műre, nem pedig a jövőben megalkotandó műre vonatkozó felhasználási szerződést említ.

A megbízási szerződés tartalmi elemeit felvázolva a felperes kitért arra is, hogy az alperessel

fennállott jogviszonyának tartalma több volt, mint a felhasználás, hiszen alperesnek a mű elkészítésén kívül szerkesztői feladatokat, a szócikkek tartalmának egyeztetését, a hirdetések összhangjának megteremtését is teljesítenie kellett.

Vitatva a havilap neve megjelent összeállítás előzményi szerepét állította, hogy a tulajdonát képező különleges szervezési - szerkesztési ismereteket, tapasztalatokat magában foglaló know-how más társaság számára történő átadásra alperes nem volt jogosult.

Így miután az alperes a know-how-val sajátjaként rendelkezett megsértette a Ptk. 86.§ (4) által tilalmazott a szellemi alkotáshoz fűződő jogait.

Előadta, hogy alperesnek 2004. október elején kellett volna az elkészült anyagot átadni.

Feladata az volt, hogy felperesi know-how, illetve a korábbi szöveganyag felhasználásával a frissítéseket, az új cikkeket elkészítse.

A 2004. évi különszám megjelentetési szándékáról tudnia kellett hiszen név Étteremben szóló meghívót aláírta.

E körben megjegyezte, hogy a lap kiadásának megszüntetése, a munkaviszony felmondása nem érintette a megbízási jogviszonyon alapuló kötelezettséget.

Külön kitért arra, hogy a korábbi években az alperes a saját nevében, de az 3 cég neve Kft. javára kötötte meg a megbízási szerződés.

Az alperes és az 3 cég neve Kft. közötti jogviszonyt nem vizsgálta.

Az alperes ellenkérelmében a felperesi kereset elutasítását és perköltségei megállapítását kérte.

Tagadta, hogy közte és a felperes között bármikor 2004 évre szólóan szerződés jött volna létre.

E körben jelezte, hogy 2002-2003 évben felperes nem az alperesnek, hanem az 3 cég neve Kft.-nek számlázta ki a megbízási díjat, ezért alperessel szemben felperesnek nincs kereshetőségi joga.

Ugyanakkor a Testület véleményére támaszkodva állította, hogy a megbízás tárgyát képező cikkek, írásbeli művek (továbbiakban: szócikkek) szerzői műnek minősülnek, ezek szerzői joga az alperest illeti meg.

Emiatt Szjt. 4§ (1) bekezdés, 16§ (1) bekezdés és a 45§ (1) bekezdés szerinti felperesi felhasználáshoz az alperessel írásban kötött felhasználási szerződésre lett volna szükség.

Ennek hiányában az esetlegesen létrejött megbízási szerződés a Ptk.474.§ (3) bekezdés előírt szabályozás folytán a Ptk. 217.§ (1) bekezdés alapján érvénytelen.

Kiemelte, hogy a Testület véleményéből kitűnően az alperes jogsértést nem valósított meg, kártérítésre sem köteles.

Hangsúlyozta mindemellett, hogy a felperes nem rendelkezett a kiadvány kizárólagos felhasználási jogával így a szócikkek és egyéb anyagok netáni átadása esetén sem használhatta volna fel azokat.

Ugyanakkor a Testületi véleménnyel igazoltan alperes jogosult volt a szócikkeit másnak átadni.

Az előzőeken túl az alperes hangsúlyozta, a felek szándéka felhasználási szerződés megkötésére irányult, ennek teljesítése megbízási szerződéssel nem tekinthető elegendőnek.

Az Szjt. 16.§ és 55.§-ra alapítva megjegyezte, hogy az itt lévő előírások vegyes szerződésnél

is irányadók.

Alperes vitatta, hogy az Szjt.-ben szabályozott felhasználásról szóló megállapodás vállalkozási szerződésnek lenne minősíthető.

Egyben kétségbe vonta, hogy a perbeli kiadványt folyóiratnak lehetne tekinteni.

A felperes érvelésére válaszolva megjegyezte, hogy az alperes szerzői jogosultsága azzal nem kérdőjelezhető meg, hogy a kiadvány elkészítésében a szerkesztőség más tagjai is segítséget nyújtottak.

A felperes keresete nem volt megalapozott.

Az iratok Fővárosi Munkaügyi Bíróságtól történő áttétele után az már nem volt vitatott a perben, hogy a 2004. évi cikk alcíme kiadvány elkészítését alperesnek nem munkaköri kötelezettsége keretében kellett teljesíteni.

Így a felek ellentétes tényállításai folytán a Bíróságnak arról kellett állást foglalnia, hogy a felperes és az alperes között a különszám elkészítésére szólóan érvényesen létre jött-e, és ha igen milyen tartalmú megállapodás.

Ezeknek a kérdésének a megválaszolása szükségessé tette, az alperesi tevékenység és ezen belül a kiadvány jogi minősítését.

Az Szjt. 1.§ (2) bekezdés a) pontja értelmében szerzői jogi védelem alá tartozik az irodalom, a tudomány és a művészet minden alkotása köztük a publicisztikai mű is.

Az Szjt. 1.§ (3) bekezdés rögzíti, hogy a szerzői jogi védelem az alkotást a szerző szellemi tevékenységéből fakadó egyéni, eredeti jellege alapján illeti meg.

Az Szjt. 4.§ (1) bekezdés alapján a szerzői jog azt illeti, aki a művet megalkotta.

A nyomozati iratoknál lévő Testületi vélemény nem hagy kétséget afelől, hogy az alperes által készített szócikkek és maga a kiadvány is szerzői jogi védelem alatt álló műveknek minősülnek.

A szerzői jogi védelem alatt álló művek feletti rendelkezési jog gyakorlására speciális törvényi szabályozás irányadó.

Ennek keretében az Szjt. 16.§ (1) bekezdés akként rendelkezik, hogy a szerzői jogi védelem alapján a szerzőnek kizárólagos joga van a műve egészének vagy valamely azonosítható részének anyagi formában és nem anyagi formában történő bármilyen felhasználására és minden egyes felhasználás engedélyezésére e törvény eltérő rendelkezése hiányában a felhasználásra engedély felhasználási szerződéssel szerezhető meg.

Az Szjt. 45.§ (1) bekezdés leszögezi, hogy a felhasználási szerződést - ha e törvény eltérően nem rendelkezik - írásba kell foglalni.

A perbeli esetben felmerülő ilyen kivételt az Szjt. 45.§ (2) bekezdés tett, mely szerint nem kötelező a szerződés írásba foglalása napilapban vagy folyóiratban történő közzétételre kötött szerződés esetén.

A sajtóról szóló 1986. évi II. törvény 20.§ f) pontja akként rendelkezik, hogy e törvény alkalmazásában időszakilag: az a napilap, folyóirat és egyéb lap, valamint ezek melléklete, amely egy naptári évben legalább egyszer megjelenik, azonos címmel és tárgykörrel kerül kiadásra, évfolyam számmal, sorszámval, keltezéssel van ellátva, és akár eredeti szerzői alkotásként, akár átvett fordításként újságírói, az írói vagy tudományos műfaj körébe tartozó írásművet (hírt tudósítást, cikket, riport, tanulmányt, verset, elbeszélést stb.), fényképet

grafikát karikatúrát vagy rejtvényt közül.

A bíróság jogi álláspontja szerint bár maga a kész kiadvány a folyóirat ismertető jegyeit hordozza, az Szjt. 45.§ (2) bekezdés szabályozott írásbeliség alóli felmentés a perben esetben nem alkalmazható.

Ennek indokai a következők:

A peranyagból kitűnően a szócikkek megalkotása mellett a kiadvány szerkesztését is alperes végezte el, azaz a hirdetések kivételével a szerzői jogi védelem alatt álló kiadványt is az alperes teremtette meg.

Így tehát a perbeli esetben nem már meglévő folyóiratban való közzététellel valósult meg

A felperesi a kereset háttérében a szócikkeket tartalmazó kész mű átadásának, felhasználhatóságának elmaradása áll.

Miután az alperes szerzői védelem alatt álló művének felhasználása a már idézett Szjt. 45.§ (1) bekezdés előírásai folytán írásbeli szerződéssel lehetséges, a megállapodást írásba kellett volna foglalni, amelyre azonban nem került sor.

A felperes kereseti érvelése szerint az alperessel olyan megbízással vegyes vállalkozási szerződés jött létre, amelynek írásba foglalása nem szükséges.

Ezzel állásponttal azonban a bíróság nem értett egyet.

Ha ugyan is valamely jogviszony keletkezésének, abból eredő jogoknak és kötelezettségeknek a szabályait speciális törvényi előírás rendezi, úgy ezek alkalmazása nem mellőzhető.

Az előzőekhez kapcsolódóan kitért továbbá a bíróság az alábbiakra:

Nem kétségesen az alperes munkaviszonya megszüntetését tartalmazó 2004. október 29. felmondás előtt megkezdte az évi számhoz szánt cikkek frissítését és új adatok feldolgozását.

A napilap neve című napilap kiadásának megszűnési és a lap eladásának híre, a munkaviszony felmondása, majd a lap tényleges megjelenésének beszüntetése azonban új helyzetet teremtett.

Ilyen körülmények között az lett volna a helyes eljárás, ha a felperes egyértelműsíti, hogy a különszám meg fog jelenni, ezért igényt tart az alperes szerzői jogi védelem alatt álló szócikkeire, munkájának befejezésére.

Egyben legkésőbb a munkaviszony felmondását tartalmazó irat átadásával egyidőben gondoskodik az ellenértéket is tartalmazó írásbeli megállapodás létrejöttéről.

Erre azonban nem került sor és arra sincs megnyugtató adott, hogy bármilyen más módon megerősítést nyert volna, hogy a különszám kiadásra kerül.

Így a megelőző években megvalósult gyakorlat sem adhatott okot arra, hogy az alperes kötelezettségvállalása fennállónak legyen tekinthető.

Ezért a bíróság jogi álláspontja szerint nem kifogásolható, hogy az alperes a többletmunkája eredményét más kiadónak kínálta fel, majd annak elfogadásakor szerzői jogi védelem alatt álló művét átadta.

Tekintettel arra, hogy az előzőekből következően a peres felek között érvényes megállapodás nem jött létre, a bíróság a felperes megbízással vegyes vállalkozási szerződés létrejöttének megállapítására irányuló kérelmét nem látta teljesíthetőnek.

Miután létre nem jött szerződésből az alperesre kötelezettségek nem hárulhatnak és a megbízással vegyes vállalkozási szerződés megkötése sem volt megállapítható a Ptk. 312.§ (1) bekezdés, a 313.§, 318.§ (1) bekezdés, Ptk. 339.§ (1) bekezdés, 389.§ és a 474.§ rendelkezéseinek részletes elemzésére nem volt szükség.

Választ kellett adni ellenben arra, hogy a felperes állítása szerint alperes megsértette-e a Ptk. 86.§ (4) bekezdés szabályozott szellemi alkotását, know-how-ját.

Ptk. 86.§ (1) bekezdés szerint a szellemi alkotás törvény védelme alatt áll.

Ptk. 86.§ (2) bekezdés rögzíti, hogy a védelmet - az e törvény rendelkezésein kívül - az alkotások meghatározott fajaira, egyes rokon tevékenységekre a szerzői, az iparjogvédelmi, valamint a hangfelvételek elállítóit védő jogszabályok határozzák meg.

A Ptk. 86. § (3) bekezdés kimondja, hogy a törvény védi azokat a szellemi alkotásokat is, amelyekről a külön jogszabályok nem rendelkeznek, de amelyek társadalmilag széles körben felhasználhatók és még közkinccsé nem váltak.

A Ptk. 86.§ (4) bekezdés alapján a személyeket védelem illeti meg a vagyoni értékű gazdasági, műszaki és szervezési ismereteik és tapasztalataik tekintetében is.

A Ptk. 86.§ (2) bekezdés előírja, hogy a külön jogszabályok hatálya alá nem tartozó szellemi alkotásokat és a személyek vagyoni értékű gazdasági, műszaki, szervezési ismereteit és tapasztalatait érintő védelem körében a jogosult azt is követelheti, hogy az eredményeit elsajátító vagy felhasználó személy részeltesse őt az elért vagyoni eredményben.

A felperes - mellőzve az alperesi szerzői jogvédelem alá eső saját tulajdonaként való minősítését - a külön jogszabályokkal védelmet nem élvező alkotási folyamat részéhez kapcsolódó tevékenysége, a késztermék megteremtéséhez vezető ismeretei jogosulatlan megszerzését állította.

A know-how olyan korlátozottan hozzáférhető vagyoni értékű gazdasági, műszaki, tervezési ismeretek és tapasztalatok összessége, amelyek a gyakorlatban felhasználhatóak és nem váltak még közkinccsé.

A felperes azt nem részletezte melyek azok a közismeretté még nem vált tapasztalatok, amelyek személyiségi jogi védelemre hivatottak.

Ezért a bíróság e körben kizárólag a perbeli előadásából leszűrhető elemekre adhatott választ.

A felperes állította, hogy a leggazdagabb magyarokat bemutató kiadvány magyarországi lappiacon történő megjelentetésének ötlete tőle származik.

A bíróság jogi álláspontja szerint adott téma egy kiadványban történő feldolgozása felvetheti személyiségi védelem indokoltságát.

Nem vitatható azonban, hogy a felperesi kiadvány piaci megjelenése előtt 2 évvel korábban - ugyancsak az alperes szerkesztésében - már közreadásra került Magyarország leggazdagabb vállalkozóinak listája.

Így tehát maga az ötlet nem köthető kizárólagosan a felperesi társasághoz annál is inkább mert a perbeli kiadás formáját, szerkesztését, szócikkeit a szerzői jogvédelem jogosultjaként nem a felperes hanem az alperes dolgozta ki.

Amennyiben pedig a védelemre szoruló ismeretek alatt a kiadványhoz kapcsolódó hirdetési tevékenység speciális feladatait kell érteni, úgy - ennek a lappiacon széles körben alkalmazott gyakorlata következtében - a felperes nem mellőzhető volna ismereti pontos megnevezését.

E körben ki kellett volna térni továbbá arra is, hogy a hirdetési tevékenységben szerepet nem vállaló alperes hogyan sérthette meg a Ptk. 86.§ (4) bekezdés által védett jogait.

Mindezekkel azonban a felperes adós maradt.

Az előzőek mellett szólni kellett továbbá a bíróságnak a közkinccsé válás feltételéről.

Mind a nyomtatott, mind az elektronikus sajtónak lételeme az ismeretek közreadása, amint a kiadvány „utcára” kerül, a benne lévő tartalom, a feldolgozás módja, a hirdetések megjelenésének alakja közismert lesz.

Ezért a bíróság jogi megítélése szerint a közkinccsé válás hiánya sem volt adott.

A fent indokolásra figyelemmel a bíróság a felperes Ptk. 86.§ (4) bekezdés alapozott keresetét sem tartotta teljesíthetőnek.

Az előzőekben részletezett indokolásra támaszkodva ekként a bíróság a felperes keresetét elutasította.

Az érvényesen létre nem jött szerződésre figyelemmel a bíróság az 3 cég neve Kft. részére történő számlázás és a kizárólagos felhasználási jogosultság kapcsán tett alperesi érvekre való válaszadást mellőzte.

A felperes pervesztes lett, emiatt a Pp. 78.§ (1) szerint köteles az alperes perköltségeinek a megfizetésére.

Ezek összegét a Bíróság a 32/2003.(VIII. 22)IM rendelet 3.§ (2) bekezdés b.) pontja alkalmazásával úgy határozta meg, hogy a (6) bekezdés szerint mérséklést alkalmazott miután a perben kizárólag a jogalap tisztázásra került sor.

Budapest, 2011. július 1.

. Öcsödi Ágnes sk.

bíró

A kiadvány hitelül:

II.

Fővárosi Ítéltábla
2.Pf.21.996/2011/4.

A Fővárosi Ítéltábla a Réti, Antall és Társai Ügyvédi Iroda (címe, ügyintéző: dr. Réti László ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, a Perényi és Bán Ügyvédi Iroda (címe, ügyintéző: dr. Szűcs László ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, kártérítés iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2011. július 1. napján meghozott, 24.P.21.433/2008/32. számú ítélete ellen a felperes részéről 33. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 15.000 (tizenötezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy a peres felek között megbízással vegyes vállalkozási szerződés jött létre a ... évi ... kiadványhoz kötődő szerkesztői feladatok ellátására és a szócikkek elkészítésére, valamint átadására, amely szerződés teljesítését az alperes jogos ok nélkül megtagadta. Kérte annak megállapítását is, hogy a ... kiadvány know-how-jának a felperes volt a jogosultja, azt nem az alperes találta ki és nem ő fejlesztette, továbbá, hogy az alperes megsértette a felperes szellemi alkotáshoz fűződő jogát azáltal, hogy a felperes know-how-jával sajátjaként rendelkezett.

Mindezekon túlmenően az alperessel szemben 23.881.412 forint kártérítés és ennek 2004. november 14. napjától a kifizetésig járó törvényes kamatai iránt is igényt terjesztett elő.

Előadta, hogy a ... külön kiadványaként 2002-től jelentette meg a ... című magazin éves időszaki kiadványát, amelynek 2004. évi várható megjelenése november 30. napjára volt időzítve.

A felek között szóbeli megbízási jogviszony jött létre a kiadvánnyal kapcsolatos szerkesztői feladatok ellátására.

A ... című napilap kiadása 2004-ben átmenetileg leállt, azonban a ... kiadvány kiadásával továbbra is számoltak.

Álláspontja szerint a felek között a megbízás olyan tartalom mellett jött létre, hogy a felperesnek feladata volt a kiadvány elkészítésében résztvevő munkatársak koordinálása, a feladatok kiadása és a riportalanyok elérhetőségének megadása, az együttműködés a többi munkatárssal, a kommunikációs feladatok ellátása, valamint a kiadvánnyal kapcsolatos munkaértekezleteken való részvétel. A szerződés vállalkozási eleme az alperes részéről a

kiadvány szócikkeinek elkészítése, aktualizálása és átadása volt.

Utalt arra, hogy jogszabály lehetővé teszi napilapban vagy folyóiratban történő közzétételre kötött szerződés esetén a felhasználási szerződés írásba foglalásának mellőzését. Lehetséges továbbá a szócikkek elkészítéséért járó díjazással kapcsolatban a szerződéses akarat ráutaló magatartással való kifejezése is.

Előadta, hogy az alperes 2004. november 11-én úgy nyilatkozott a lapigazgatónak, hogy a felperes részére nem kívánja a kiadvánnyal kapcsolatos munkát elvégezni, azonban a szócikkeket a felszólítás ellenére nem adta át, a teljesítést jogos ok nélkül megtagadta.

Álláspontja szerint a kiadvány elkészítésével kapcsolatos know-how-val rendelkezett, mivel ez különleges szervezési, szerkesztési ismereteket és tapasztalatokat igényelt, amelyek önmagukban vagyoni értékkel bírnak. A ... kiadvány elkészítésére vonatkozó ismeretek és tapasztalatok szellemi alkotásnak minősülnek, melyek a törvény védelme alatt állnak, és ezek jogosultja a kiadói jogokat gyakorló felperes volt. Ezzel összefüggésben hivatkozott arra, hogy a 2002. évet megelőzően ilyen jellegű kiadvány korábban a magyar sajtópiacon nem volt, ezért a szerkesztési folyamatok know-how-ját a felperes alakította ki. Korábban a ... 2000. novemberi számában az alperes szerkesztésében megjelent ... toplistája nem tekinthető semmilyen módon a felperesi kiadványok elődjének. Saját kiadványának jellege, szerkezete, kidolgozottsága azt bizonyítja, hogy az egyedi kiadói know-how eredményeként jött létre.

Az alperes a felperes know-how-ja alatt készült szócikkeket jogosulatlanul felhasználta, ezeket a ...nak átadta. Ezt követően a felperesi kiadvány, a tervezettnél jelentősen késve, a piacon csak másodikként jelent meg 2004. év végén.

Az alperes egyrészt a teljesítést megtagadta, ezért a felperes a szerződés lehetetlenülésének jogkövetkezményeit választva kártérítést követelt az alperestől, másrészt az alperes jogosulatlanul adta át más időszaki lap részére a szócikkeket, és ezzel a felperesi kiadvány megjelenését hátráltatta, amivel szintén kárt okozott. Ezzel összefüggésben hivatkozott arra is, hogy a hirdetőktől nem folyt be a tervezett ellenérték, és a kedvezőtlen értékesítés miatt is bevételkiesést volt kénytelen elszenvedni.

Álláspontja szerint, a felek között létrejött szerződést nem lehet kizárólag felhasználási szerződésként értékelni, mert a felek jogviszonya ezen jóval túlmutatott. A feleket a teljes jogviszonyra vonatkozóan az írásbeliség többletkötelezettsége nem terhelte.

Az alakiság megsértése miatti érvénytelenség kérdése a felek között létrejött szerződés esetében fel sem merülhet, mert a felhasználási szerződés folyóiratban történő közzététel esetén írásbeliséghez nem kötött.

Az alperes a felperes keresetének elutasítását indítványozta.

Álláspontja szerint sem korábban, sem 2004. évre szólóan a kiadvány vonatkozásában a felperessel nem kötött szerződést. Kizárólag a felperes és az ... Kft. között jött létre megbízási jogviszony, de a felperes által előadottaknak nincs jelentősége olyan szempontból sem, hogy a kft-t, mint természetes személy saját maga képviselte.

Ilyen körülmények között a felperes alappal nem érvényesíthetett igényt vele szemben. Kizárólag arra volt köteles, hogy a kiadvánnyal kapcsolatos szócikkeket elkészítse, majd ezeket a felperes részére felhasználás céljából átadja.

A szócikkek, mint írásbeli művek szerzői műnek minősülnek, és erre vonatkozó szerzői

joggal és az ehhez kapcsolódó vagyoni jogokkal kizárólag saját maga rendelkezett. A felperes az alperesi tevékenységgel keletkezett anyagok felhasználására kizárólag felhasználási szerződéssel szerezhetett volna jogosultságot, ehhez megbízási szerződés nem lett volna elegendő. Álláspontja szerint a felhasználási szerződésre vonatkozó rendelkezéseket akkor is alkalmazni kellene a peres felek közötti megállapodásra, ha az nem tisztán felhasználási, hanem más szerződéssel vegyes felhasználási szerződésnek minősülne.

A jogszabályi rendelkezés alapján a felhasználási szerződést írásba kell foglalni. Amennyiben ezt az alakísági követelményt a felek nem tartják be, a szerződés semmis. Érvénytelen szerződés alapján pedig, szerződésből eredő kötelezettségek nem terhelhetik.

Kifejtette, hogy a felperesi kiadvány napilapnak és folyóiratnak sem minősül. Az időszaki lap akkor minősül folyóiratnak, ha egyebek mellett évfolyamszámmal és sorszámmal látják el, és egy éven belül több mint egyszer megjelenik. Az évente egyszer megjelenő összeállítás egyéb lapnak minősül.

A kártérítési felelősséggel kapcsolatosan előadta, hogy harmadik személynek az általa készített szócikkeken kívül mást nem adott át, az ezek feletti vagyoni jogok pedig megillették. A felperes az alperesi tevékenységgel létrejött anyagok felhasználására csak akkor lett volna jogosult, ha erre érvényes felhasználási szerződést köt, vagy azokat az alperes munkaköri kötelezettségeként alkotta volna meg, ezek a feltételek azonban nem álltak fenn, és a felperesnek kizárólagos felhasználási jogot sem biztosított.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította.

Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 700.000 forint perköltséget.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. törvény (Szt.) 1. § (2) bekezdésének a) pontját, (3) bekezdését, 4. § (1) bekezdését, 16. § (1) bekezdését, 45. § (1), (2) bekezdéseit, a sajtóról szóló 1986. évi II. törvény 20. § f) pontját, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 86. § (1) bekezdését, (2) bekezdését, (3) bekezdését, (4) bekezdését.

Elsősorban abban foglalt állást, hogy a különszám elkészítése tekintetében a felek között érvényesen létrejött-e szerződés, és az milyen típusú megállapodásnak minősíthető.

A Szerzői Jogi Szakértő Testület véleménye alapján megállapította, hogy az alperes által készített cikkek és maga a kiadvány is szerzői jogi védelem alatt álló műveknek minősülnek. Az ilyen védelem alatt álló művek feletti rendelkezési jog gyakorlására speciális törvényi szabályozás irányadó.

Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy az elkészült kiadvány a folyóirat ismertetőjegyeit hordozza, azonban a felhasználási szerződés írásbeli alakjára vonatkozó jogszabályi felmentés a perbeli esetben nem alkalmazható.

Ezt azzal indokolta, hogy a szócikkek megalkotása mellett a kiadvány szerkesztését is az alperes végezte, vagyis a hirdetések kivételével a szerzői jogi védelem alatt álló kiadványt is az alperes teremtette meg. A tényleges megjelentetés nem egy már meglévő folyóiratban való közzététellel valósult meg.

Az alperes szerzői védelem alatt álló művének felhasználása jogszabályi előírás alapján kizárólag írásbeli szerződéssel lehetséges, ezért a felek megállapodását írásba kellett volna foglalni, de erre nem került sor.

A felperes által hivatkozott megbízással vegyes vállalkozási szerződés létrejöttét az elsőfokú bíróság nem tartotta bizonyítottnak, mert ha valamely jogviszony keletkezésének, valamint a jogok gyakorlásának és a kötelezettségek teljesítésének szabályait speciális törvényi előírás rendezi, ezek alkalmazása nem mellőzhető.

Kitért arra, hogy az alperes a munkaviszonyának felmondással történt megszüntetését megelőzően megkezdte a kiadvány szócikkeinek frissítését és az új adatok feldolgozását. A ... című napilap tényleges megjelenésének beszüntetése azonban új helyzetet teremtett. Ilyen körülmények között az lett volna a helyes eljárás, ha a felperes egyértelművé teszi, hogy a különszám mindenképpen megjelenik, ezért igényt tart az alperes szerzői jogi védelem alatt álló szócikkeire és munkájának befejezésére. Ezen túlmenően gondoskodnia kellett volna - a munkaviszony megszüntetésével egy időben - a szócikkek felhasználására vonatkozó írásbeli megállapodás megkötéséről. Ezzel kapcsolatos peradat azonban nem volt, és annak bizonyítására sem került sor, hogy bármilyen más módon megerősítést nyert volna a különszám kiadása. Ilyen körülmények között nem kifogásolható, hogy az alperes a többletmunkája eredményét más kiadónak kínálta fel, majd a szerzői jogi védelem alatt álló művét átadta.

Mivel a felek között érvényes megállapodás nem jött létre, az elsőfokú bíróság a felperesnek a megbízással vegyes vállalkozási szerződés létrejöttének megállapítására irányuló kereseti kérelmét nem tartotta teljesíthetőnek. A létre nem jött szerződésből az alperesre kötelezettségek nem hárultak, ezért szükségtelennek tartotta az alperes kártérítési felelősségének vizsgálatát.

Az elsőfokú bíróság ezt követően abban foglalt állást, hogy az alperes megsértette-e a felperes know-how-ban megnyilvánuló szellemi alkotását.

Álláspontja szerint, a felperes nem részletezte, hogy melyek azok a közismertté még nem vált tapasztalatok, melyek a jog védelmére lennének hivatottak. Kitért arra, hogy a felperesi kiadvány első megjelenését megelőzően az alperes szerkesztésében már kiadásra került ... listája. Erre tekintettel az ötlet nem köthető kizárólagosan a felperesi társasághoz, annál is inkább, mert a felperesi kiadvány formáját, szerkesztését, szócikkeit nem a felperes, hanem az alperes dolgozta ki. Nem volt adat továbbá a know-how azon feltételére, hogy a felperesi alkotás, megoldás közkinccsé még ne vált volna. Mivel a kiadvány korábban már megjelentetésre került, a benne levő tartalom, a feldolgozás módja, a hirdetések megjelenések alakja közismertnek minősíthető.

Az elsőfokú bíróság mindezekre tekintettel a felperes keresetét elutasította, és a perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, melyben továbbra is kérte, annak megállapítását, hogy a peres felek között megbízással vegyes vállalkozási szerződés jött létre a 2004. évi ... kiadványhoz kapcsolódó szócikkek elkészítésére és átadására, valamint a kiadvány elkészítésével kapcsolatos szerkesztői feladatok ellátására vonatkozóan, amelynek a teljesítését az alperes jogos ok nélkül tagadott meg.

Fenntartotta azon álláspontját is, hogy a ... kiadvány know-how-ja a felperest illeti meg, és ezt az alperes megsértette, amikor a felperesi know-how-val sajátjaként rendelkezett.

A felperes kártérítést az alperessel szemben a fellebbezési eljárásban már nem igényelt.

A felperes másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb eljárás lefolytatására és újabb határozat hozatalára utasítását indítványozta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a felhasználási szerződés fogalmát kiterjesztően értelmezte, és tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a szerződés írásbeli alakiségéhez kötött szabályokat a felek közötti jogviszonyban alkalmazni kellett. Iratellenesen állapította meg, hogy a kiadvány szerkesztését is az alperes végezte, és a hirdetések kivételével a kiadványt az alperes teremtette meg.

Hivatkozása szerint a mű elkészítésével kapcsolatos kötelezettségek egy szerződés vállalozási elemeinek minősülnek, az ezzel kapcsolatos kötelező írásba foglalásra vonatkozó elvárás a jogalkotói szándék indokolatlanul kiterjesztő értelmezése. Mivel az alperesnek felróható okból a szócikkek átadása elmaradt, a felhasználási engedély írásba foglalására sem kerülhetett sor. Az alakiség megsértése miatti érvénytelenség kérdése a peres felek között létrejött szerződés esetében fel sem merülhet, mivel a folyóiratban történő közzététel esetén a felhasználási szerződés írásbeliséghez nem kötött.

Hivatkozott arra, hogy a Szerzői Jogi Szakértő Testület szakvéleménye szerint a kiadvány folyóiratnak minősül. Ezt a megállapítást azonban az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, hanem arra következtetett, hogy a teljes kiadványt az alperes teremtette meg. Ez a megállapítás azonban a peradatokkal ellentétes, mert a kiadvány elkészítésében a fotós, a designer, a hirdetésszervező, a főszerkesztő és más munkatársak is részt vettek. Az alperes is azon az állásponton volt, hogy az eljárásban nem a teljes kiadvány, hanem a szócikkek jogi sorsa vitatott.

Megjegyezte, hogy az elsőfokú bíróságnak az alperes munkaviszonya megszűnésével kapcsolatos megállapításai is iratellenesek, ezért abból levont következtetései is helytelenek. A felmondás szerint az alperest 2004. november 23-ától mentette fel a munkavégzési kötelezettség alól. A kiadvány megjelenésével kapcsolatos rendezvényre szóló meghívót az alperes aláírta, és a rendezvény szervezésében is részt vett, ezért nyilvánvalóan tudott arról, hogy a kiadvány a ... napilap megszűnése ellenére meg fog jelenni. A munkaviszony felmondásának ténye az alperes megbízással vegyes vállalozási szerződésének teljesítését nem érintheti.

Az elsőfokú bíróság a szerződés megbízási elemét egyáltalában nem vizsgálta. Kifejtette, hogy a felek között megbízással vegyes vállalozási jogviszony jött létre, melynek megkötésére a jogszabály semmilyen alaki követelményt nem támaszt.

A peres felek előadásai egybeesnek abban a tekintetben, hogy az alperes a kiadvánnyal kapcsolatos feladatait nem végezte el a felperes javára. Külön felhívásra azt a választ adta, hogy a munkát nem kívánja elvégezni. Az alperesnek ezt a magatartását a teljesítés jogos ok nélkül történő megtagadásának kell tekinteni.

A know-how jogosulatlan használatával kapcsolatosan az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe a felperesi álláspontot, illetve a know-how keletkezésére vonatkozó tanúvallomásokot, továbbá azt a felperesi érvelést, hogy az alperesnek a ... magazinban korábban megjelentetett listája nem tekinthető a perbeli kiadvány elődjének.

A felperes az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésével összefüggésben arra

hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság számos felperesi bizonyíték értékelését mellőzte. **Kiemelte ezek közül a Szerzői Jogi Szakértő Testület szakvéleményében foglalt azon álláspontot, hogy a kiadvány folyóiratnak minősül. Nem értékelte továbbá a perben meghallgatott tanúk vallomásait. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékok köréből okszerűtlenül kirekesztette a felperesi bizonyítékokat és kizárólag az alperes álláspontját támogató érveket és bizonyítékokat vette figyelembe.**

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

Arra hivatkozott, hogy helytálló volt az elsőfokú bíróság azon megállapítása, hogy ha valamely jogviszony keletkezésére speciális törvényi előírás létezik, akkor ennek alkalmazása nem mellőzhető. A felhasználási szerződés önálló szerződéstípus, melyre nézve a jogszabály speciális szabályt tartalmaz, ezért egyéb háttérrendelkezések alkalmazására nem kerülhet sor. A felperesi érvelés alapján a szerzői jogi oltalom alá eső mű létrehozására, átadására a szerző felhasználási szerződés megkötése nélkül, pusztán a vállalkozás szabályai alapján is köteles lenne. Ez a szerzőt védő szabályok felülírásához és kiüresedéséhez vezetne. Éppen ennek elkerülése érdekében emelte ki a jogalkotó a szerzői jogi védelem alatt álló mű létrehozására irányuló szerződéseket az általános szerződéstípusok köréből.

Utalt arra is, hogy ha a munkával létrehozható eredmény egyben szerzői műnek is minősül, arra nem a vállalkozásra, hanem a jelen esetben, a jövőben megalkotandó mű felhasználására vonatkozó felhasználási szerződés szabályai irányadók.

Utalt továbbá arra, hogy a perbeli időszakot megelőzően sem jött létre megbízási jogviszony a felek között. A megbízási díjat a felperesi társaság nem az alperesnek, hanem az ... Kft-nek fizette meg.

A felperesi szerződéskötési gyakorlat az volt, hogy a szerzőkkel nem kötött megbízási szerződést, hanem a felek között kizárólag felhasználási szerződés jött létre.

A peradatok alapján azt nem támasztja alá semmi, hogy a felperes a korábbi szerződési gyakorlatától eltért volna. Többször úgy nyilatkozott a perben, hogy minden, így különösen a szerződéskötés is úgy történt, mint a korábbi években. Álláspontja szerint egyértelműen megállapítható, hogy a felperes nem szerzett az alperes által készített szerzői művek tekintetében vagyoni jogokat. Ebből az következik, hogy a peres felek között nem jött létre felhasználási szerződés. A bizonyítékok alapján nem állapítható meg továbbá az sem, hogy a felek a díjazásban, illetőleg annak mértékében külön megállapodtak volna. Ilyen körülmények között a felperes által említett szerződések sem jöhettek létre.

Kiemelte, hogy a jogszabály a folyóiratban történő közzététel esetére ad felmentést az alaki követelmény alól. A perbeli esetben azonban nem folyóiratban való közzétételről, hanem folyóirat létrehozásában való közreműködésről volt szó az alperes részéről. Az elsőfokú bíróság helyesen helyezkedett arra az álláspontra, hogy az alperesnek nem volt a szócikkek elkészítésére, átadására, a szerkesztési munkák elvégzésére és a felhasználási szerződés megkötésére irányuló kötelezettsége.

Kifejtette, hogy kizárólag a saját maga által megalkotott szerzői művekkel, vagyis a szócikkekkel rendelkezett. A harmadik személynek átadott művek vonatkozásában a felperest vagyoni jogok nem illették meg, ezért átadásukkal nem követhetett el jogsértést. Utalt arra, hogy már korábban is készített hasonló kiadványt, és közreműködésére a felperesnek azért volt különösképpen szüksége, mert ezen a téren tapasztalatokat szerzett.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem mellőzte a felperesi bizonyítékokat, hanem azokat értékelte, és nem találta kellőnek a kereset alaposságának igazolásához. Az elsőfokú bíróság az ügy eldöntéséhez szükséges releváns tényállást a periratok, nyilatkozatok, szakvélemények alapján teljes körűen és helytállóan feltárta.

A fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla csak a fellebbezés keretei között bírálhatta felül az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdésére tekintettel.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltakat teljes egészében osztotta, ezért határozatát a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

A másodfokú bíróság nem tapasztalt olyan eljárási szabálysértést, vagy bizonyítási hiányosságot, mely az elsőfokú bíróság ítéletének Pp. 252. § (2), (3) bekezdései szerinti hatályon kívül helyezését eredményezhette volna, ezért a fellebbezésben írtaknak megfelelően érdemben vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletét.

A Fővárosi Ítéltábla is kiemeli, hogy az Szjt. 1. § (3) bekezdése szerint, a szerzői jogi védelem az alkotást a szerző szellemi tevékenységéből fakadó egyéni, eredeti jellege alapján illeti meg.

A védelem nem függ mennyiségi, minőségi, esztétikai jellemzőktől, vagy az alkotás színvonalára vonatkozó értékítéllettől.

Az Szjt. 1. § (2) bekezdése csak példálózó módon sorolja fel a szerzői jogi védelem alá eső alkotásokat.

A jogszabályi meghatározás, illetőleg a Szerzői Jogi Szakértő Testület jegyzőkönyvében (13/A/5. számú irat) foglaltak alapján egyértelműen megállapítható volt, hogy az alperes által létrehozott szócikkek szerzői jogi oltalom alatt állnak.

Az Szjt. 16. § (1) bekezdése alapján, az alperesnek, mint szerzőnek joga volt művének felhasználására, illetőleg a felhasználás engedélyezésére. Az alperes felhasználási jogának gátját jelenthette volna, ha az alperes a művet szolgálati műként hozza létre (Szjt. 30. §), vagy a felhasználásra külön engedélyt ad a felperes részére. Az eljárás korábbi szakaszában egyértelműen eldőlt az a kérdés, hogy az alperes nem munkaviszony keretében alkotta meg a művét, ezért szolgálati mű hiányában a felperes jogosultságot nem szerzett a szócikkek felhasználására. Nem merült fel továbbá olyan peradat sem, amely alapján azt lehetett volna megállapítani, hogy az alperes felhasználási jogosultságot engedett a felperes számára.

Helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság abban, hogy felhasználási jogviszony a szerződés jogszabályban foglalt alakításának hiányában érvényesen nem jöhetett létre a felek között, mert az Szjt. 45. § (1) bekezdése a felhasználási szerződés létrejöttét írásbeli alakhoz köti. Ilyen írásbeli megállapodást a felhasználás vonatkozásában a peres felek nem kötöttek.

Osztotta a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság és az alperes által a megbízással és vállalkozással vegyes szerződéssel összefüggésben kifejtetteket. A felperes szándéka egyértelműen arra irányult, hogy az alperes szellemi terméke feletti jogok megszerzésével megjelentesse lapját.

Erre azonban az Szjt. 45. § (1) bekezdése alapján, kizárólag írásbeli felhasználási szerződéssel lett volna lehetősége. A peradatokból nem lehetett arra következtetni, hogy a felek olyan megállapodást kötöttek, mely alapján a felperest valamiféle kizárólagosság illette. Erre tekintettel szükségtelen volt vizsgálni a megbízás, illetve a vállalkozás szempontjai alapján a felek jogviszonyát.

Egyetértett a másodfokú bíróság azzal, hogy az Szjt. 45. § (2) bekezdése szerinti írásbeliség alóli kivétel a perbeli esetben nem érvényesülhet.

Nem találta alaposnak a másodfokú bíróság a felperes azon kifogását, hogy az elsőfokú bíróság iratellenesen állapította volna meg, hogy a teljes kiadvány szerkesztését az alperes végezte, a hirdetések kivételével magát a kiadványt is saját maga teremtette meg.

Ezzel az elsőfokú bíróság arra kívánt rámutatni, hogy nem egy olyan kiadványról volt szó, melyben egyéb tartalmak mellett az alperes szellemi alkotásának tekinthető szócikkek is megjelentek, hanem arra utalt, hogy a kiadvány lényegét és tartalmát alapvetően az alperesi szócikkek alkották, azok nélkül más, önmagában értékelhető tartalma a kiadványnak nem volt. Természetesen a szócikkeket kiegészítették a mások által készített fényképfelvételek, és a lap kivitelezési sajátosságai keretet adtak a tartalomnak. A reklámfelületek értékesítésében közrejátszott az is, hogy az alperes szócikkei olyan közérdeklődésre tartottak számot, amelyek a reklámozók számára is megfelelő lehetőséget biztosítottak ismertségük kiszélesítéséhez.

Mindezek alapján helyesen utasította el az elsőfokú bíróság a felperes és az alperes közötti, a szerződés létrejöttének megállapítására és teljesítésének megtagadására vonatkozó kereseti kérelmeket.

A Ptk. 86. § (3) bekezdése alapján, a törvény védi azokat a szellemi alkotásokat is, amelyekről a külön jogszabályok nem rendelkeznek, de amelyek társadalmilag széles körben felhasználhatók és még közkinccsé nem váltak.

A másodfokú bíróság megítélése szerint a felperes által évente megjelentetett kiadványnak tartalmilag nincs olyan eredeti és egyéni jellege, ami miatt ez a közlési megoldás a jogvédelmet megalapozná. Utal a másodfokú bíróság arra, hogy a perre irányadó időszakban külföldön is számos hasonló kiadvány jelent már meg. A magyarországi közléssel kapcsolatosan sem lehet indokolt a külön jogvédelemre való felperesi hivatkozás, mert a felperes a sorba rendezés elvi alapjait illetően nem igazolt külön egyedi módszertant. Az alkalmazott eljárás más számára is nyitott, mellyel hasonló adatbázis létrehozásával a megjelentetés jogsérelem nélkül elvégezhető.

Az alperes kizárólag a saját szellemi alkotásaként létrejött szócikkek felhasználására adott jogot a ...nak, mellyel a felperes által hivatkozott know-how-t nem sérthette.

Ebből következően az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást a know-how megsértésének hiányáról is.

A felperes fellebbezése eredménytelen maradt, ezért köteles viselni a Pp. 239. §-ának utaló szabálya és a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az alperes másodfokú perköltségét. A másodfokú perköltség az alperesi képviselő 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja, (5) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése alapján megállapított ügyvédi

munkadíj.

A felperes a fellebbezési illetéket az illetékfeljegyzési jogra tekintet nélkül leróta, ezért pervesztességétől függetlenül további illetékfizetési kötelezettsége nem keletkezett, arról a másodfokú bíróságnak rendelkeznie nem kellett.

Budapest, 2012. április 17.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.

a tanács elnöke

. Kisbán Tamás s.k.. Győriné dr. Maurer Amália s.k.
előadó bíró bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő